

KOM NAAR HUIS

EMMA ANNA

Kom naar huis

EMMA ANNA

Kom naar huis

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing

Auteur: Emma Anna

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Marieke Veringa & Michelle van Rij

Eerste uitgave oktober 2019

ISBN 978-94-92585-40-0

NUR 343

Eerder verschenen onder de titel 'Vecht voor jou'

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

*U*renlang lag ze in bed met de bebloede handdoek tussen haar benen gedrukt. De tranen waren opgedroogd, maar ze voelde ze nog steeds op haar wangen. Ze had het koud en tegelijkertijd warm. Koorts. Ze kreeg koorts. Ook dat nog.

Haar lichaam begon te protesteren toen ze de slaapkamerdeur open hoorde gaan. 'Sta op en *ren*,' leek het te roepen, maar Noud wist zelf ook dat hij te ver was gegaan. Wat op zich al merkwaardig was, want meestal ontkende hij zijn mishandelingen of gaf hij haar het gevoel dat ze zelf schuldig was.

Ze voelde het matras inzakken doordat hij bij haar kwam zitten. 'Ik heb thee voor je gemaakt, Hannah,' zei hij met vlakke stem, maar na zeven jaar hoorde ze wel wanneer hij emotioneel was. Zoals nu.

Dit keer was hij echt te ver gegaan. Veel te ver.

Hij zette de kop dampende thee op het nachtkastje, maar Hannah leek verlamd, wat Noud zoals wel vaker verkeerd opvatte. 'Ik doe toch verdomme mijn best voor je?'

mompelde hij met een duistere ondertoon, die een woede-aanval voorspelde.

Ze haalde haar neus op en knikte, legde een hand op zijn hand om hem te sussen. Maar waar ze normaliter vergeving voelde in haar hart, leek het nu op slot te zitten. Vergeving kwam niet meer binnen.

Hij was te ver gegaan.

Voorzichtig haalde ze de handdoek weg en ze kromp ineen van de pijn. Het mes lag nog steeds op de grond. Wat moest ze doen? Moest ze naar de dokter? Ze kon toch onmogelijk hiermee naar de dokter?

Noud verliet de kamer en kwam even later terug met een schone handdoek. 'Het blijft bloeden,' zei hij een beetje bezorgd. Vroeger had ze gehoopt dat hij bezorgd was om haar welzijn, inmiddels wist ze dat hij alleen maar bang was dat ze ermee naar de dokter zou gaan. Wat ze overigens nog nooit had gedaan. Als ze Noud het idee gaf dat hij niet bang hoefde te zijn dat ze naar de dokter of de politie zou stappen, hoefde hij er ook niet voor te zorgen dat ze op een dag misschien wel nooit meer zou kunnen spreken.

'S AVONDS LIET hij het bad voor haar vollopen en liet ze haar gewonde vagina weken. Het bloed was eindelijk gestold. Hannah had Ibuprofen ingenomen en dacht erover om er een heel potje slaappillen achteraan te slikken. Maar dit keer drukte ze dat gevoel gauw weer weg, gek genoeg.

Ze voelde zich gebroken toen ze languit in bad lag, met een handdoek in haar nek. Ze bekeek de oude littekens onder haar bovenarm. Vroeger zou ze zichzelf nog een keer pijn hebben gedaan, om uiteenlopende redenen.

Nu was er iets veranderd. *Noud was te ver gegaan.* Het bleef maar door haar hoofd galmen. Op de een of andere

manier voelde ze zich sterker dan ooit. Ze was er klaar mee. Of ze nu alleen verder ging of dat er een einde aan haar leven kwam maakte haar op dit moment niet uit. Het enige wat ze wist, was dat ze Noud uit haar leven wilde.

Ook al wist ze dat dat niet makkelijk zou worden.

HOOFDSTUK 1

EEN PAAR MAANDEN LATER

'Kom, Hannah!'

Fie trok aan Hannahs pols om haar naar de dansvloer te leiden. Hannah bleef verlegen zitten en staarde Fie strak aan.

Haar vriendin haalde haar schouders op. 'Dan niet.' De donkere schone liep bijna huppelend naar het open gedeelte in de kleine kroeg waar ze – naast nog twee anderen die het niet interesseerden wat men van hen dacht – begon te dansen. Haar kleine kroezige krullen bewogen mee op de muziek.

Ongemakkelijk keek Hannah om zich heen. De Zeeman was toepasselijk ingericht, met een piratenroer en zogenaamde, beschimmelde wrakstukken aan de muur en zo. Uitgaan was niet zo haar ding. Het liefst zat ze thuis op de bank met een kop thee, maar volgens Fies standaarden werd je depressief van alleen zijn. Voor Hannah werkte het juist ontspannend.

Ze keek naar haar bijna lege wijnglas. Ze dronk nooit wijn. Alleen met kerst, en soms op haar eigen verjaardag. Het was wel lekker hoor, maar ze kon er gewoon niet tegen. Na één glas was ze al behoorlijk aangeschoten, en dat voelde allesbehalve fijn.

Na een aantal minuten had Fie er genoeg van en stond ze weer aan hun tafeltje. Het verbaasde Hannah niet dat haar vriendin een man had gestrikt. Letterlijk, want hij stond bijna hijgend over haar heen, terwijl ze zijn lange smalle stropdas vasthield.

‘Hannah, dit is Joey! Hij woont hier boven het café, leuk hè?’ Glunderend keek Fie naar Joey. Joey was gespierd en had gemillimeterd haar, wat Hannah verbaasde, aangezien Fie vaak voor de slanke types met lang haar ging. Ze was ze al een paar keer tegengekomen toen ze ’s morgens de slaapkamer van haar huisgenote uit kwamen geslopen. Hannah had er geen problemen mee; ze deelde haar appartement liever met Fie dan dat ze er alleen woonde, en alles om haar heen haar aan haar tijd met Noud liet denken.

‘Hi, ik ben Joey.’ Joey stak zijn hand uit naar Hannah, waarna ze die vriendelijk schudde.

‘Laten we een rondje doen!’ riep Fie.

‘Fie, ik moet morgenvroeg werken en ’s middags heb ik een sollicitatiegesprek...’ Maar Fie luisterde niet en instrueerde de barman voor een paar shotjes.

‘Ik betaal, maak je niet druk!’ Dat maakte ze zich wel. ‘Misschien lukt het dan beter om Noud even uit je hoofd te zetten,’ stelde ze schouderophalend voor. Hannah trok haar wenkbrauwen op en pruilde haar lippen, wat voor Fie ‘oké dan’ betekende.

Even later stonden er zes shotglaasjes op tafel, waarna Fie haar dwong mee te doen. Joey vond het fantastisch om Fie de alcohol naar binnen te zien werken. Waarschijnlijk was dat ook helemaal zijn bedoeling.

Hannah rolde met haar ogen en sloeg voor deze ene keer het shotje achterover.

Ieuw. Wat was hier leuk of lekker aan?

Niet lang daarna gebeurde waar ze al bang voor was; alles om haar heen begon te draaien. Fie bleek ineens een tweelingzus te hebben.

Hannah ondersteunde haar hoofd met haar hand en hoorde haar vriendin lachen en 'girls just wanna have fun' in haar oor tetteren. Ach ja, ze had inderdaad niet meer aan Noud hoeven denken.

Ze ontving een bericht op haar telefoon.

O, potver.

Noud: Rot op met je vragen, Hannah.

Noud...

Het was zo dubbel, want ze miste hem ontzettend en daar haatte ze zichzelf om. Hij was niet goed voor haar geweest, na jaren zag ze dat nu eindelijk in. Nou ja, eigenlijk had ze dat diep vanbinnen altijd geweten, maar wilde of durfde ze het niet in te zien.

En daarom begreep ze niet waarom ze nu naar het gesprek met Noud op haar telefoon staaarde. Ze leek wel hopeloos, maar ze kon niet anders dan hem de hele dag vragen hoe het ging, wat hij aan het doen was en waarom hij het nu eigenlijk had uitgemaakt. Nou, dat laatste hield ze voor zich, maar dat was wel de onderliggende toon bij elk berichtje. Hij was bij haar weggegaan. Eindelijk. Waarschijnlijk had hij op de een of andere manier gevoeld dat hij haar niet meer kon raken zoals vroeger. Dat ze zich steeds verder van hem distantieerde. Dat hij daarom maar op zoek moest gaan naar een nieuw slachtoffer.

Ze bekeek nog eens zijn denigrerende bericht. Normaal zou ze volschieten, maar de alcohol had voor nu even een positief effect. Eindelijk deed haar verraderlijke hart eens

wat het hoorde te doen; boos zijn in plaats van gekwetst en verdrietig, en zichzelf zielig vinden.

Langzamerhand werd ze giechelilig en liet ze zich verleiden tot nog een shotje. Ze zag en hoorde Fie en Joey vrolijk kletsen over koetjes en kalfjes – naar haar idee nog helemaal nuchter – maar zelf kon ze elk moment neervallen in een diepe slaap. *Fie ook altijd.*

‘Gaat het nog, Hannah?’ Hannah knikte en stak lollig haar duim op. Voor ze het wist knoopte ze een gesprek aan met iemand aan het tafeltje naast hen. Het leek alsof haar tong het werk van haar hersenen had overgenomen, want wat eruit kwam was niet veel intelligents.

‘Het gaat prima met me,’ giechelde ze. ‘Helemaal prima. Ik hoef helemaal niet meer aan hem te denken...’

‘Aan wie, schat? Aan Noud?’ Fies stem was niet opgewekt zoals ze van haar gewend was.

Hannah draaide zich naar haar vriendin toe toen ze zich realiseerde dat ze dat laatste tegen een vreemdeling had gezegd. ‘Wie is Noud?’ grinnikte ze.

Fie klonk bezorgd. ‘Mooi zo, Han. Hij bestaat niet meer voor jou. We gaan lekker aan onszelf denken. Er zijn genoeg vissen in de zee.’

‘Vissen?’ Hannah zag hun gezichtsuitdrukkingen niet meer, enkel wat gedraai. ‘Hoe moet ik nou naar huis? Ik voel mijn benen niet.’

‘We wachten even tot je weer wat nuchterder bent, dan lopen we samen naar huis. Kun jij een glas water met een citroenschijfje voor haar halen, Joey?’ Aan de geërgerde zucht te horen had Joey daar geen zin in, maar hij stond toch op.

‘Weet je,’ begon Hannah. Ze grijnsde naar haar vriendin.

‘Grappig om je zo te zien, hoor. Maar ik voel me een beetje schuldig dat ik je niet geloofde, toen je zei dat je niet tegen alcohol kunt. Nu snap ik waarom je altijd appelsap neemt. Zal ik je morgenvroeg wakker maken?’

Hannah knikte. 'Ik wilde iets zeggen, maar nu heb je me weer in de war gemaakt, Fie.' Ze keek naar haar tafel, die ook draaide, op zoek naar iets te drinken. Ze zag Fies martini staan en nam een slokje. Ieuw. 'Ik heb helemaal genoeg van die rijke stinkerds. Ze wilden mij gewoon niet omdat ik niet bij "hen" hoor.'

'Wie bedoel je in godsnaam?' vroeg Fie. 'Nouds ouders?'

'Hm,' antwoordde Hannah met een uitstekende wijsvinger. Fie deed haar best om niet in de lach te schieten. 'Met hun afgrijselijk grote huis, tien sportwagens en hoge petten.' Ze gebaarde overdreven met haar handen alsof ze een vrouw van een man met veel te veel geld was, maar waarschijnlijk zag het er heel anders uit. Fie lachte met een hoog stemmetje en reikte haar een glas water met citroen aan. 'Uit de hoogte!' riep Hannah met haar wijsvinger opgestoken. 'Dat doen jullie! Kakkers!' riep ze met de klemtoon op de S.

'Hannah, zit je weer in de ontkenningfase, meid? Noud is een kloothommel, of hij nu status heeft of niet. We zouden geen excuses voor zijn gedrag meer bedenken, weet je nog?'

Plots voelde ze de duistere kant van de alcohol inslaan. Ze voelde zich op slag misselijk en depressief.

Ze keek op naar een man die langs haar tafel liep. Hij droeg een bordeauxrode spencer, een lichtblauw overhemd, waarvan hij de mouwen had opgerold tot zijn ellebogen, en een duur horloge.

'Daar heb je er zo een!' hoorde ze zichzelf roepen.

'Sst, Hannah!' giechelde Fie.

'Rijke eikel met status. Wat doet hij hier? Noud ging toch ook nooit naar de kroeg? Dat was te min voor hem.'

'Hannah, hou op over Noud.'

Hangend over haar tafel keek ze de man na, die haar bevreemd aanstaarde. Hij bestelde een drankje en ging achter in de kroeg zitten, in de buurt van het grote piratenroer.

'Hij is Noud later. Hoi Noud!'

‘Oké, meid. Tijd om naar huis te gaan. Je bent een vervelende dronkenlap aan het worden. Drink je water op en pak je jas.’ Fie dronk haar eigen glas water leeg. Joey was ineens nergens meer te bekennen.

Met moeite dronk ze van haar water en ze stond wankelend op. Samen liepen ze naar de kapstokken in de hoek bij de gokautomaten, en ze wachtte tot Fie de jassen had gevonden. Naast de kapstok zat de man die ze net had aangesproken. De rijke stinkerd. Met zijn dure horloge en uit-de-hoogte-houding. Hij dronk van zijn bier en staarde voor zich uit. Waarom was het ineens zo moeilijk om zijn gezichtsuitdrukking te peilen?

Even keek hij haar aan.

‘Je hebt me pijn gedaan, Noud,’ lalde ze met een verwrongen gezicht. ‘Heel vaak. Maar niets kan al die pijn evenaren van toen je het uitmaakte.’

‘Hannah,’ hoorde ze Fie zeggen, die naar haar jas zocht. ‘Dat klopt niet eens, grapjas,’ zei ze half lachend. ‘Je bent nu veel gelukkiger in vergelijking met toen ik je leerde kennen.’

De man met chocoladebruin haar keek haar gefrustreerd aan.

‘Hij is ook zo’n rijke stinkerd, Fie,’ zei Hannah belerend. Ze richtte zich weer tot de man. ‘Met je dure kleren en dure auto. Te goed voor deze wereld, hè, te goed voor de mensen die moeten wérken voor hun geld! Laat jij ook degene vallen die van je houden, nadat je ze jarenlang als stront hebt behandeld?’

‘Hannah, alsjeblieft. Laat die man toch met rust,’ bracht Fie boos uit. ‘God, ik geef jou nooit meer alcohol. Raar mens.’

De man negeerde haar en dronk gefrustreerd van zijn pils.

‘Maar, je bent eigenlijk wel best... een lekker ding,’ gaf Hannah overdreven en hikkend toe, terwijl ze hem uitvoerig

bekeek. Zijn kaak verstrakte en hij bleef voor zich uit kijken. 'Je...'

En toen ging het mis. Haar gehele maaginhoud kwam naar boven en ze spuugde met volle kracht haar kant-en-klare lasagne uit. Daarna volgde nog een golf van controleverlies en zuur. Hannah huilde. Ze voelde zich zo smerig. Tot haar opluchting was ze weer een stuk helderder. Dat wist ze omdat ze zich ineens afvroeg wat ze in godsnaam allemaal had gezegd. Maar tot haar schrik zag ze dat de man volledig onder haar braaksel zat.

'Nou ja zeg! Hannah!' hoorde ze Fie ergens in de verte roepen.

De man was sprakeloos en hield vol afschuw zijn armen half op. 'Kun je niet een andere kant op kotsen, dame?!'

'O, het spijt me echt heel erg, meneer...'. Nieuwe tranen welden op. 'Sorry!' Ze sloeg haar hand voor haar mond, voor het geval hij nog een portie over zich heen zou krijgen.

'Ik pak iets, momentje,' zei Fie, en even later kwam ze terug met twee theedoeken. 'Ik kan er nog een pakken als het niet genoeg is. Sorry voor de overlast. Mijn vriendin drinkt normaal niet, ik heb haar dronken gevoerd...'

'Interesseert me geen zak!' Woest probeerde hij Hannahs kots van zich af te veegen. Hannah wist niet of ze moest lachen of huilen, maar al snel kreeg ze haar jas in haar handen gedrukt en werd ze meegetrokken door Fie.

'Doeg!' riep ze hem nog na. Alsof hij haar terug zou groeten. Ach, arme man. *Stomme Noud.*

HOOFDSTUK 2

Luc deed het licht van zijn kantoor uit en liep door de donkere gang met aan weerszijden de door glas gescheiden kantoorrymtes. Morgen moest hij weer vroeg beginnen, ook al had hij met zichzelf afgesproken niet meer op maandag te werken als hij op zondag weer eens de hele dag had doorgebikkeld. Nou ja, eigenlijk had hij dat met Saskia afgesproken. Maar vandaag was anders. Vandaag was hij er met zijn hoofd niet bij geweest. De hele dag had hij barstende koppijn gehad en niet kunnen doorwerken, en het werk moest toch af. Althans, dat was wat hij zichzelf wijsmaakte. Werken was nu eenmaal een fijne afleiding, en vandaag moest Saskia daar gewoon begrip voor hebben. Op alle andere dagen van het jaar mocht ze boos zijn.

Hij fronste toen hij een bericht van haar ontving.

Saskia: Ben je nu bijna klaar? Hoe laat kom je naar huis?

Hij apte terug dat het nog wel even kon duren door een deadline die hij moest halen, en besloot in plaats daarvan haar te verrassen. Misschien konden ze nog samen uit eten gaan, naar dat restaurant waar ze al maanden om zeurde. Om het goed te maken. Zelf kon hij alle afleiding gebruiken.

Voordat hij naar buiten stapte, maakte hij een knoop van zijn antracietkleurige mantel dicht tegen de novemberkou. Bij zijn parkeerplaats aangekomen stapte hij in zijn Maserati en reed het terrein van zijn bedrijf af, en even later de snelweg op.

ER VERSCHEEN EEN grimas op Lucs gezicht bij het zien van de inmiddels bekende donkerblauwe Audi op een van zijn oprijlanen. Langzaam voelde hij de woede vanuit zijn borst zich naar de rest van zijn lichaam verspreiden. Zijn gezicht kreeg een rode kleur en even vroeg hij zich af of hij eigenlijk wel naar binnen wilde gaan.

Hij trok de sleutel uit het contact en stapte uit, maar besloot het portier van de auto zacht dicht te doen. Met een verbitterde blik keek hij boven zich, naar de lange rij aan ramen waarvan er bij twee licht brandde. Hij zag door de ruiten van zijn woonkamer slechts sfeerverlichting. Was Saskia nou echt zó dom, of was hij gewoon ziekelijk achterdochtig?

Enerzijds had hij nu niets meer te vrezen, hoewel het eigenlijk behoorlijk stom was om als iemand als hij dit soort dingen te vrezen.

Hij keek nog een keer om naar de Maserati, maar besloot toen naar binnen te gaan.

Zonder geluid te maken draaide hij de sleutel in het slot van de voordeur om, terwijl zijn hart in zijn keel tekeerging. Kom op, hij was toch verdomme een man? Met die gedachte kwam een grote terugslag van verdriet mee. Was een man die bedrogen werd eigenlijk wel mans genoeg?

Toen hij doorliep werd hij begroet door zijn Golden Retriever. Kwispelend en piepend sprong zijn beste vriend tegen hem aan en legde zijn poten op Lucs borst. Luc krabde de vacht op zijn rug. 'Hey, Elmo,' fluisterde hij. 'Zijn ze

boven?’ Hij gebaarde naar de trap. Elmo keek naar de trap en nieste.

Luc fronste. Daar had hij ook niet veel aan. Elmo dacht dat hij bedoelde dat hij mee naar boven mocht om bij hem in bed te slapen.

Elmo draaide zich om, rende naar de keuken en piepte zachtjes met zijn neus naar de voerbak gericht. Had Sas hem nog niet gevoerd?

Hij probeerde zich te concentreren op eventuele andere geluiden, maar hoorde niets. Geruisloos liep hij van de hal naar de keuken waar de sfeerverlichting vandaan kwam, die de woonkamer subtiel verlichtte. Zijn huis zag er verlaten uit. Misschien lag ze gewoon boven te slapen en stond Levi’s auto gewoon hier omdat... *Ja, Luc, hou jezelf maar voor de gek.* Maar Sas en hij kregen komend jaar een kindje. Waarom zou ze zich tijdens haar zwangerschap notabene zo’n misstap veroorloven?

Hij had de neiging om gewoon wat te rommelen beneden, dan zou ze vanzelf merken dat hij thuis was en ontstond er niet een al te groot drama over waarom Levi zich boven bevond.

Nee, hij was een man. Een man tolereerde dit toch zeker niet?

Hij wreef een keer met beide handen over zijn gezicht en trok zijn jas uit, die hij op een van de peperdure spuuglelijke barkrukken van de eetkeuken gooide. Vlug pakte hij de zak hondenvoer uit het bovenste keukenkastje en vulde zo zacht mogelijk de bak. Elmo begon gulzig te eten.

Met beheerste woede liep hij naar boven, en hij hoorde tot zijn afschuw meteen gerommel. Was dat Sas? Boven aangekomen keek hij een keer naar links, naar de badkamer, en toen naar rechts, in de richting van hun slaapkamer. Het gerommel werd luider en hij hoorde gefluister. Als hij niet zo ontzettend boos was – en als hij geen man was – zou hij

misschien zijn gaan huilen. Moest ze nou uitgerekend vandaag uitkiezen?

Met een harde zwaai ramde hij de slaapkamerdeur open. Hij snoof. Een cynische glimlach verscheen aan de linkerkant van zijn mond. Zijn hart bonsde nog harder dan de vorige keer. Niet alleen woede, maar ook onpasselijkheid vulde nu zijn maag. Zijn handen begonnen te trillen en zijn ademhaling, die toch al snel was, versnelde. Hij schudde een keer zijn hoofd toen hij de twee gezichten onthutst naar hem zag kijken.

‘Je bent verdomme *zwanger* van mijn kind, Sas,’ bromde hij kalm, maar vanbinnen kookte hij.

‘Luc, ik... dit is niet wat je denkt, schat.’ Haar bleke huid was vuurrood, van schaamte of van de seks. Ongemakkelijk kwam Sas’ blonde minnaar Lucs bed uit, dat Luc zo meteen zou afbreken en naar beneden door het raam zou gooien, en begon zich aan te kleden.

‘Wat is het dan? Zijn jullie doktertje aan het spelen?’ Terwijl hij dat laatste zei, trok hij de deken en lakens weg, zodat hij haar voor een laatste keer naakt zag. ‘Gatverdamme, Sas! Je draagt mijn kind, verdomme. We gaan trouwen,’ bulderde hij. Even zag hij Levi haar een niet-begrijpende frons toewerpen, en langzaam begon het Luc te dagen. Het zou toch niet... Nee. Zoiets kon Saskia onmogelijk doen. Ze wist hoeveel het voor hem betekende. Ze wist hoezeer zijn verleden met Sophie nog steeds aan hem knaagde.

Hij hervatte zich en slikte de brok in zijn keel weg. Hij stapte op het snotjoch af en greep hem bij zijn haar.

‘Hey, wat denk je wel niet?!’ Levi’s stem schoot omhoog.

‘Luc!’ piepte Saskia.

‘Ik geloof dat jouw recht van spreken nu wel voorbij is, vriend.’ Hij trok Levi – die alleen zijn boxershorts droeg – mee aan zijn haar en sleurde hem de trap af. Het joch kermde

en sloeg en schopte om zich heen. Luc kreeg een paar rake stompen in zijn ribben, dus greep hij Levi's nek vast en gooide hem van de laatste treden van de trap. De stompen voelde Luc niet, het enige wat hij voelde was woede. Beneden aan de trap stond Elmo te blaffen en grommen naar Levi.

Bij de deur aangekomen smeed Luc Levi naar buiten.

'Het is min-vijf, idioot!' riep Levi.

Het geluid van de dichtgeramde voordeur klonk Luc als muziek in de oren. Het rotjoch mocht wat hem betrof dood-vriezen.

Opnieuw stormde hij naar boven. Saskia had inmiddels een badjas aantrokken en huilde tranen met tuiten.

Voorzichtig liep ze op hem af. 'Het spijt me, Luc. Het zal echt niet meer gebeuren, echt waar. Ik weet dat je nu even boos bent, maar laat het me alsjeblieft uitleggen.' Hij duwde haar van zich af en liep in een opwelling naar haar inloopkast waar ze zo om gezeurd had. Van de bovenste plank trok hij een aantal grote tassen en gooide die voor haar neer.

'Inpakken. Ik wil hier geen enkel kledingstuk van jou meer zien.'

Ze had haar hand voor haar mond geslagen en probeerde haar hoogblonde plukken haar, die aan de tranen op haar gezicht plakten, weg te vegen. 'Luc... doe nou niet zo.'

'Je bent helemaal niet zwanger, hè?' Zijn stem trilde. Haar ogen waren nu al rood, ze rilde en gaf geen antwoord. 'Nou?'

'Nee.'

'Je bent niet zwanger?'

'Nee.'

Hij klemde zijn kaken op elkaar en knikte, terwijl hij de inloopkast rondkeek. *Fuck*. Ze had *écht* gelogen hierover.

Ze krabde aan haar wenkbrauw, haalde haar neus een keer op. 'We zijn al zo lang bij elkaar, en je vroeg me maar niet of ik met je wilde trouwen. Ik dacht, een leugentje om

eigen bestwil is vast niet zo erg... Ik zou het uiteindelijk toch wel echt zijn geworden. Toch?’

Zijn mond viel bijna open. Ergens wist hij wel dat ze dit in zich had, manipulatief serpent dat ze was. Maar dat ze het ook nog recht in zijn gezicht toegaf en het goed probeerde te praten...

‘Wat ben ik blij dat ik niet met je getrouwd ben. Dat ik geen kind met jou heb gekregen.’ Een nieuwe lading tranen biggelde over haar gezicht. ‘Donder op. Nu. Mijn huis uit.’

‘Het is ook mijn huis, hoor!’ piepte ze.

‘Dan koop ik je wel uit!’ bulderde hij. Het was tenslotte zo’n miezerig klein deel dat ze bezat. Betaald door ‘pappie’. Ze draaide zich hoofdschuddend om.

Luc wist niet wat hij moest. Wat hij moest voelen. Hij voelde alleen maar woede, maar verdriet probeerde zich erdoorheen te breken. En dat wilde hij niet toelaten. Dat was Saskia niet waard. Hij had genoeg verdriet gehad, de eerste keer dat ze hem met die middelbare-school-puist had bedreven. Dit was alleen maar een bevestiging van wat hij al die tijd al vermoedde. Wat een sukkel was hij toch.

‘Wat ga je doen, Luc?’ vroeg ze gespeeld lief, toen hij aanstalten maakte om naar beneden te gaan.

‘Ik hoef me niet meer te verantwoorden tegenover jou. Als ik terug ben, ben jij vertrokken.’ Gebroken snelde hij naar beneden om trillend zijn jas weer aan te trekken en zijn villa te verlaten.

ZONDER ERBIJ NA te denken stond hij even later voor de ingang van het kerkhof. Toen hij de motor afzette slikte hij, en wachtte even. Beetje luguber om hier ’s avonds rond te dolen, maar het kon hem niets schelen. Hij stapte uit en liep door de een-na-laatste rij naar het negende graf. Toen hij ervoor stond, wist hij natuurlijk niets te zeggen.

‘Hey, pa,’ zei hij maar. Met een zucht ging hij op zijn hurken zitten. De oranjekleurige lampen die op sommige plekken vanuit de grond op de kerk schenen, waren de enige bron van licht. Hij zag de damp van zijn adem toen hij diep zuchtte.

Voorzichtig raakte hij de grafsteen aan. Vandaag was zijn vader een jaar dood, maar het voelde als een maand. Een jaar zonder zijn vader. Een jaar vol weggedrukt verdriet en gemis. Een jaar zonder zijn ongevraagde adviezen, die Luc altijd afkraakte, maar die hij uiteindelijk toch toepaste wanneer er problemen ontstonden in een van zijn bedrijven door zijn eigen schuld. Een jaar zonder zijn vaders kritiek op Lucs aanpak van zaken, bijvoorbeeld op hoe zijn zoon mensen in de problemen had gebracht door alleen maar aan zijn eigen fortuin te denken. Pa had hem gewaarschuwd voor Saskia.

‘Je had gelijk, papa,’ zei Luc zacht, en hij zuchtte. ‘Ze lijkt inderdaad op mama.’ Hij dacht terug aan de dag dat zijn vader hem dat vertelde. De dag dat hij Saskia voor het eerst als date had meegenomen naar een van zijn moeders benefitgala’s. Pa en Saskia’s vader waren vroeger vrienden geweest, maar pa had zich de laatste tien jaar losgemaakt van de elite waar hij eigenlijk nooit bij had willen horen. Zijn vader hield niet van oppervlakkige mensen. Hij hield van mensen met wie hij over het leven kon praten, of andere dingen die er daadwerkelijk toe deden. Hij had zich nooit thuis gevoeld in de wereld waarin hij zich zijn hele leven had bevonden.

‘Ze is vreemdgegaan.’ Luc snoof en trok zijn wenkbrauwen op. ‘Twee keer.’ Het was pijnlijk dat hij de stem van zijn vader niet meer kon horen zeggen: ‘Ik zei het toch?’, maar hij vond het fijn dat hij zijn verdriet en boosheid ergens kwijt kon. Had hij dat maar gedaan toen zijn vader nog leefde.

‘Ik mis je,’ zei hij met schorre stem. Hij haalde zijn neus op en haalde een hand door zijn haar. ‘Waarom kon je me toch verdomme niet wat eerder vertellen dat je ziek was?’

De dag dat hij dat hoorde, veranderde namelijk alles. Hij was niet meer bang om af te gaan voor de ogen van zijn vader, die alles daadwerkelijk beter wist, en het altijd goed had bedoeld. Hij had elke dag van de maand die pa nog te leven had genoten van zijn aanwezigheid. Van zijn warmte en zijn liefde, tot de laatste verdomde minuut. Maar het voelde als veel te weinig na een leven lang eigenwijs zijn.

Niet wetend wat hij moest doen met zijn achtergehouden tranen, stond hij op. Hij maakte een wuifgebaar naar het graf en liep beduusd terug naar de auto.

Hij twijfelde tussen naar Patrick gaan, of gewoon even tegen helemaal niemand hoeven praten en tot bedaren te komen met een biertje in De Zeeman.

HOOFDSTUK 3

Met een bonkend hoofd stond Hannah voor het grote gebouw. ‘Wennam Publishers’, stond er met grote goudkleurige letters op de gevel van het glazen complex. *Wennam Publishers*. Een van de grootste uitgeverijen van Nederland, met twee vrijgekomen banen als redacteur en beoordelaar van fictiemanuscripten. Vroeger, toen ze elke dag met de trein op en neer reed naar haar universiteit, kwam ze hierlangs. Met het idee dat ze er ooit zou gaan solliciteren. Wennam Publishers stond hoog aangeschreven en gaf naast naar het Nederlands vertaalde buitenlandse bestsellers, ook Nederlandse debuutromans uit.

Zenuwachtig stapte ze naar binnen. Ruim, licht en overweldigend. Dat waren de eerste drie woorden die in haar opkwamen zodra ze door de draaideur naar binnen was gekomen. Links stond een prachtige balie in dezelfde kleur als het gebouw – lichtblauw glas – en rechts een koffieapparaat, en er liepen zeker twintig mensen door elkaar heen.

‘Hai. Hannah Mackenzie. Ik heb om half twee een sollicitatiegesprek.’

De vrouw achter de balie keek vriendelijk op achter haar

zwarte, ronde bril, en keek zonder iets te zeggen op haar flinterdunne computerscherm. Pff, gelukkig was ze gepast gekleed. Iedereen hier liep er formeel bij. Zelf droeg ze een grijs mantelpakje: een kort, lichtgrijs colbertje, een witte zijden blouse en een bijpassende kokerrok. En haar zwarte Louboutins waar ze maandenlang voor gespaard had, maar pas echt ging dragen sinds Noud bij haar weg was. Ze voelde zich heerlijk in nette, formele kleding.

De vrouw keek moeilijk en tuurde nog iets langer naar haar computerscherm. Daarna pakte ze de telefoon en overlegde ze even. Door haar zenuwen en door het feit dat ze zich zo klein voelde in deze enorme hal met prachtige ingelijste foto's van boekcovers en toegekende prijzen, kreeg Hannah niet echt mee wat ze zei.

'Juffrouw Mackenzie, degene bij wie u een gesprek had is vanochtend ziek naar huis gegaan.'

'Ah, dat is vervelend.' Dit meende ze toch niet, hè?

'U mag uw gesprek bij meneer Wennam zelf doen, dat is geen probleem.'

Slik.

'Hij zit op de bovenste verdieping. Vraag aan de balie maar naar meneer Wennam, dan zal de receptioniste u daar naar zijn kantoor begeleiden. Veel succes!'

Alsof ze gerustgesteld was door de opgewekte glimlach die de receptioniste haar gaf, glimlachte Hannah terug en liep ze om de balie heen naar de lift. Een sollicitatiegesprek bij meneer Wennam *himself*... Kon haar dag nog slechter worden? Nu moest ze nog beter haar best doen om in eerste instantie niet te laten merken dat ze een kater had.

Dit gebouw had maar liefst zeven verdiepingen, en elke verdieping hoopte ze dat de lift even een tussenstop zou maken, zodat haar gesprek werd uitgesteld. Ze was zo ontiegelijk zenuwachtig. Vanmorgen had ze haar laatste persoonlijke bijles gedraaid op de universiteit. Het

zwangerschapsverlof van degene voor wie ze inviel zat er weer op, dus als ze deze baan kreeg, zou dat echt geweldig zijn. Dan hoefde ze straks niet op zoek naar een kamer bij iemand anders omdat de huur van haar appartement anders te duur werd, ook al betaalde Fie bijna de helft.

Terug naar haar moeder wilde ze al helemáál niet.

Boven aangekomen zag ze een ietwat mollige vrouw achter een bureau zitten. Uiterst geconcentreerd schreef de brunette iets op een plaknotitieblaadje. Zenuwachtig wachtte Hannah tot de vrouw opkeek van haar werk.

‘Ja?’ zei ze zonder Hannah aan te kijken.

‘Eh, ik kom voor meneer Wennam?’ O, God. Het zichzelf horen zeggen was al erg genoeg.

De vrouw van een jaar of dertig keek met getuitede, vuurrood gestifte lippen op en vormde een enorme, maar oprechte glimlach. ‘Je bent het meisje van het sollicitatie-gesprek?’

Hannah knikte.

De vrouw stond op en liep om de tafel heen. Ze stak haar hand uit. ‘Ik ben Audrey.’

‘Hannah.’ Hannah schudde de hand.

Het kwam niet vaak voor dat ze meteen een vertrouwd gevoel had bij mensen.

‘Vind je het spannend?’ Audrey pakte haar elleboog voorzichtig vast en trok haar mee de gang door. ‘Toen ik hier vijf jaar geleden kwam solliciteren deed ik het bijna in mijn broek.’ Een gênante giechel verliet haar keel en het maakte Hannah ook aan het lachen. ‘Maar Luc is oké, ondanks alles wat er over hem gezegd wordt. Maak je maar niet druk.’

Hannah knikte voorzichtig.

Ze keek om zich heen en zag dat de wanden van de kantoren doorzichtig waren. Niet echt veel privacy. Het laatste en grootste kantoor was echter ondoorzichtig.

Er kwam een lange, slanke man met donker haar op hen

afgelopen, die begon te grijnzen bij het zien van Audrey. Daarna sloeg hij zijn blik neer, manoeuvreerde tussen hen door en mompelde een: 'Hey, Audrey.' Hannah had durven zweren dat ze hem zag blozen. Toen ze naar Audrey keek, zag ze dat ook zij blosjes op haar wangen had.

'Ach, God,' verzuchtte ze. Ze keek Hannah aan, zette een laatste stap en opende de deur van het laatste kantoor.

'Meneer Wennam, Hannah Mackenzie voor u.'

'Ah, ja,' zei iemand. Hij klonk humeurig. Toen ze het hoekje omkeek naar de man die was opgestaan en naar haar toe was gelopen, moest ze haar best doen om niet meteen rechtsomkeert te maken. Zelf schrok hij volgens Hannah ook een beetje. Ontzet sloeg ze haar hand voor haar mond.

Het was de man die ze gisteravond had onder gespuugd!

'O...' was het enige wat ze kon uitbrengen. De man van midden of eind dertig had een diepe frons op zijn voorhoofd staan en donkere kringen onder zijn ogen. O, wat erg. Het had echt niet erger gekund.

Hij slaakte een diepe zucht en stak zijn hand uit.

'Luc Wennam, Rijke Stinkerd.' Hannah hield nog steeds haar hand voor haar mond geslagen en keek hem met grote ogen aan.

'Goed,' zei Audrey. 'Ik laat jullie alleen,' en ze sloot de deur.

'Het spijt me zo ontzettend! O, ik heb nog nooit zoiets ongemakkelijks meegemaakt. Normaal drink ik nooit, echt waar. O, wat erg! Het spijt me zo verschrikkelijk, de dingen die ik tegen u zei, wat ik tegen u zei...'

Hij gebaarde met zijn hand en knikte gefrustreerd. 'Ga nou maar zitten.' Hij liep naar zijn bureau en ging achter de computer zitten. Ze moest naar het toilet. Nu. Haar misserijkheid was terug. Nog steeds stond ze met haar hand voor haar mond bij de deur. Naar haar droombaan kon ze nu natuurlijk wel fluiten. Ze sloot even haar ogen en stapte toen

voorzichtig naar voren om aan de andere kant van het bureau te gaan zitten.

‘Nou, Hannah *Mackenzie*. Valt er nog iets te redden?’

Hij was echt boos. Ooo...

‘Hoe... hoe bedoelt u?’ vroeg ze keel-schrapend. Ze hield haar vingers krampachtig in elkaar verstrengeld. De man rolde met zijn ogen en gebaarde met zijn hand dat ze voor de dag moest komen met haar verhaal. ‘Meneer Wennam, het spijt me echt verschrikkelijk. Kan ik het op wat voor manier dan ook goedmaken?’

Naar zijn computerscherm starend fronste hij even zijn wenkbrauwen. ‘Ja. Mij eraan helpen herinneren waarom we in godsnaam ook alweer een losgeslagen puber een uitnodiging voor een gesprek hebben gestuurd.’

Haar hoofd werd zo rood als een boei. ‘Ja. Eh...’ Ze wreef even met de rug van haar hand over haar voorhoofd, waarna Luc Wennam haar een beetje apathisch aanstaarde. ‘Ik ben niet meer in de pubert-, ik ben...’

‘Mackenzie. Schotse?’

‘Brits. Schotse voorouders.’

‘Ah.’

‘Van mijn vaders kant. Mijn moeder is Nederlandse...’ Zijn gezicht stond ongeïnteresseerd. Zou hij altijd zo zijn, of was dit puur omdat ze hem had onder gekotst?

O, god. O mijn god.

‘En je bent cum laude afgestudeerd voor literatuurwetenschappen?’ Er leek een straaltje bewondering door zijn boosheid heen te breken.

‘Dat klopt.’ Hij knikte en keek weer op, alsof hij stelde dat ze verder moest vertellen. ‘Ik heb ook lesbevoegdheid, heb een paar maanden studiebegeleiding gegeven op de universiteit. Hier is mijn cv...’ Ze gaf hem met een trillende hand een kopie van haar cv. Hij pakte het van haar aan, en ze herkende

het horloge dat hij gisteren ook droeg. Ze slikte nog eens; ze had een droge keel.

Alsof hij dat kon ruiken zei hij zonder op te kijken: 'Kan ik je iets aanbieden? Koffie, thee... aspirientje?' Bij dat laatste woord gaf hij haar een laconieke knipoog.

Meteen begon ze weer te blozen. 'Eh, water is prima, meneer.'

Hij rolde zijn bureaustoel naar achteren en stond op, liep naar de hoek van zijn kantoor waar een waterkoeler stond. 'Sorry, normaal heb ik wel mokken. Ik weet niet waar ze zijn,' zei hij beduusd, toen hij haar een papieren bekertje met water gaf. Ze dronk het in één keer leeg.

Nee, stom!

Het leek wel alsof alles wat ze deed een verkeerde indruk gaf. Rustig nam hij weer tegenover haar plaats.

'Meneer Wennam, u moet weten dat me dit nog nooit is overkomen. Normaal doe ik nooit zoiets onverantwoordelijks.'

Hij knikte. 'Je bent blijkbaar erg beïnvloedbaar als je je vriendin je dronken laat voeren. Of zie ik het verkeerd? Dat kan in je verdere carrière namelijk funest zijn in sommige opzichten. Wat zeg ik, in je verdere leven.'

Hannah opende haar mond om iets te zeggen, maar fronste toen verbaasd. Hij leek een jonge, fysiek erg gezonde man, maar zoals hij nu tegen haar sprak leek hij oud en wijs.

Ze onderdrukte de neiging hem naar zijn leeftijd te vragen en schraapte haar keel.

'Eh, ja en nee. Ik weet uiteraard wat ik kan verwachten in de functie waarop ik solliciteer. Mijn eh... beïnvloedbaarheid heeft geen...' Wat zei ze nu toch allemaal? Fout. Fout. Fout.

Ze perste haar lippen op elkaar en probeerde hem strak maar vriendelijk aan te blijven kijken.

'Oké dan,' zei hij laag en opmerkelijk rustig. Hij doorliep nog eens de hoofdpunten van haar cv.

Luc Wennam was jonger dan ze eerst dacht te hebben gezien. En erg jong om eigenaar te zijn van zo'n grote uitgeverij, laat staan van nóg een groot bedrijf: Wennam Investments. Ze had hem ooit gegoogeld, maar dat was zo lang geleden dat ze zich zijn gezicht nauwelijks herinnerde, laat staan dat ze hem gisteravond had herkend in haar dronken bui. Ze sloot haar ogen en beet op haar lip bij de gedachte aan het gekots.

Ze ratelde haar ingestudeerde verhaaltje op, en ze merkte dat hij ondanks zijn zogenaamde desinteresse naar haar leek te luisteren en oprecht belangstelling had.

Het was eigenlijk best een mooie man om te zien. Daar had ze eerst niet zo op gelet, maar ze herinnerde zich vaag dat ze hem 'lekker ding' had genoemd en begon bij de gedachte alleen al te blozen. Hij merkte dat, en trok een wenkbrauw op, glimlachte kort. Zijn zogenaamd harde houding paste niet bij zijn gezicht en ogen. Die gaven haar eerder de indruk dat hij zacht van aard was, maar tegelijkertijd straalde hij iets arrogants uit. Maar dat kon ze zich ook verbeelden door de ongemakkelijke situatie.

Af en toe streek hij even over zijn lippen met zijn wijs- en middelvinger, terwijl hij quasi geïnteresseerd zijn armen over elkaar heen had geslagen, of krabde aan zijn stoppelige kin.

'Tja, Hannah. Ik wilde eigenlijk geen vooroordeel vellen, daarom heb ik geluisterd naar je verhaal. Het klinkt allemaal prima, hoor. Alleen, ik verwacht van mijn werknemers dat ze gedisciplineerd zijn en zo kwam je niet bepaald op me over. Je kunt veel zeggen...'

'Ik begrijp het volkomen als u me hierom afwijst. Ik zou het wel heel erg vinden, hoewel ik weet dat het mijn eigen schuld is. Ik heb altijd voor Wennam Publishers willen werken. Ik kan niet wachten om het eerste manuscript te lezen, beoordelen en editen.'